

Milí čtenáři,

vítejte u předposledního čísla. Včera byl takřka volný den, a tak dnešní číslo má pouze osm stránek, takže jsme si konečně trochu odpočinuli. Co v tomto čísle naleznete? Minirozovor s Mgr. Janem Bílkem a Danielou Flodrmanovou týkající se textu RNDr. Samšiňáka „Fráňa Šrámek ve filmu“ uveřejněného ve včerejším čísle. Dále pak přinášíme text nové písně Jiřího Šlupky Svěráka. A vy jistě tušíte, že to není vše. Jen malou doušku na závěr: v letošním roce jste byli, milí čtenáři, psaví a takřka v každém čísle jsme tiskli vaše příspěvky. Díky vám za to. Rozhodli jsme se k mimořádnému kroku a rozšířili jsme redakční tým, takže vezte, že od dnešního dne je členem redakce Ivana Myšková, studentka Literární akademie, obor mediální komunikace a tvůrčí psaní.

Josef Šlerka

Vzešlo z dílen...

Zpívá se na nápěv známého kupletu o panu Urbanovi, jeho ženě a turbanu.

Autor: Francois Balafre přezdívaný Le Petit

Má milá má velký kondom
Cucává ho každé ráno jako bonbon
K tomu hrává na trombón
Nebo na heligon

U postele hraje skvěle
A v tom předčí snad i pana učitele
Brilantně udělá vám veletoč
A pak vyšetří moč

Sobotecký Pravidelný Lehce Avantgardní Věstník

Redakce:

Martin Čermák, Ondřej Černoš, Hubert Hesoun, Tomáš Horyna, Ivana Myšková, Radim Kučera, Jaroslav Rytíř, Filip Smolík, Jan Smolka, Josef Šlerka, Zuzana Štefková, Tereza Štechová, Arnošt Štědrý, Veronika Tupá, Vlastimil Vintr.

Adresa:

Budova Agrochovu, naproti kadeřnictví, nad poštou, 50° 28' 18" NW, 15° 10' 47" EL.

Elektronický archiv časopisu Splav! naleznete na internetové adrese <http://www.splav.cz>.

Vděčné, pobaví, nestačí

Do Sobotky přijela skupina divadelníků z Divadelní agentury Praha, aby obohatila program o žánr na Šrámkově Sobotce málo uváděný – o operetu. Titul byl vybrán osvědčený a oblíbený – Mam'zelle Nitouche Florimonda Hervé v úpravě Oldřicha Nového. Úprava byla dále „zmenšena“ pro soubor pouhých čtyř herců a dvou hereček.

Nehodlám tvrdit, že opereta by se neměla hrát, že Oldřich Nový je jediným možným interpretem této hříčky a že operetní koloraturní soprán se nedá poslouchat. Opereta se hraje a bude hrát, dokud na ni budou chodit diváci. Oldřich Nový byl skvělý úpravce, modernizátor i interpret, ale brát jeho postupy jako neměnné by byla chyba. I koloraturní soprán má své místo a najde si své zastánce. Otázkou ovšem je, jak kvalitní a invenční představení se podaří vytvořit.

Je otázkou, do jaké míry může zaujmout většinové publikum opereta z roku 1883 (nebo i v úpravě z roku 1938). Opereta je žánr, jehož vrchol už dávno minul a to, co bavilo diváky před 120 lety, už zaujme jenom stěží. Proto by se dalo čekat, že vtipnost bude spočívat v sebeironickém nadhledu nad dílem i operetou obecně. V případě tohoto představení tomu ovšem tak nebylo, alespoň to nebylo znát. Zábavnosti bylo dosaženo povytce jinými prostředky.

Použit pro pobavení diváků princip „dáme jako sestru vrátnou v klášteře vousatého chlapa, to bude legrace“ sice na určité vrstvy publika zapůsobí, je ale otázka, jestli to postačí. Dodat ke slušné úpravě Nového jako „přidanou hodnotu“ jenom kopání do pozadí, hru s padající parukou, šarži zupáckého důstojníka v poloze mezi Jaroslavem Šterclem a Louisem de Funesem (Jiří Wohanka přehrával i na úkor výslovnosti) nebo rýmu „sestry vrátné“ je zkrátka málo. Otakar Brousek ml. se v roli Célestina-Floridora snažil a podal relativně nejlepší výkon inscenace, i když ani on se občas nevyhnul jisté šabloně. K jeho režii by mohlo být více výtek, zvláště třetí jednání v kasárnách bylo chaotické výrazně víc než předepisoval text.

Shrnuto stručně: představení nabídlo běžnou inscenaci staré dobré operety, okořeněnou jednoduchými legráčkami. Publikum se směje, pobaví a tu a tam i zatleská. Ale po dvou minutách už neví, čemu se smálo... A to zkrátka nestačí. Nemělo by.

-sml-

Učitelské kolečko

Včera v podvečer proběhla ve Šrámkově domě prezentace učitelské dílny Hany Kofránkové. Celý happening uvedl jako předskokan Jiří Šlupka Svěrák pásmem lidově populárních písní.

naše paní

Archivy promlouvají

Vypravili jsme se s diktafonem pro reakci Mgr. Jana Bílka a jeho nadřízené paní Flodrmannové na včerejší „nactiutrhačský“ článek RNDr. Karla Samšiňáka.

Splav!: Jene, my jsme spolu mluvili o tom, že včerejší Samšiňákův článek obsahuje spoustu polopravd a nepravd. Které považuješ za nejhorší?

Bílek: To, proti čemu se musím ohradit z profesního hlediska, je závěrečná douška, která zpochybňuje moji práci v archivu Fráni Šrámkovi.

Splav!: Můžeš to upřesnit?

Bílek: Naznačuje se tam, že se snad z archivu měl ztratit rukopis Léta. Podle inventáře jsou v archivu dvě verze rukopisu, které vám mohu ukázat.

Splav!: (Oba rukopisy Léta jsme před chvílkou viděli v archivu, takže jsou v Sobotce.) Můžeš ještě upřesnit informace, které p. Samšiňák uvádí nepřesně?

Bílek: Nikdy jsem netvrdil, že jsem film o Fránovi Šrámkovi v Sobotce objevil. Informace o existenci filmu se najde zase v inventáři fondu. Problém byl najít jeho reálnou lokaci. Poté, co jsem v r. 1999 našel filmový pás, začal jsem s ním pracovat. Při uvedení filmu jsem všem lidem, kteří se na pracích při jeho uvedení podíleli, poděkoval.

Splav!: Obsahuje text ještě nějaké výrazné polopravdy?

Bílek: Je to cca 25 let, kdy byl film na Šrámkově Sobotce naposledy promítán. Ani není pravda, že jsme nepřipomněli památku prof. Hejna. Byl vzpomenut na pondělním setkání ve

Šrámkově domě.

Splav!: Poprosili jsme ještě pí Flodrmannovou o vyjádření ke včerejšímu článku p. Samšiňáka.

Flodrmannová: Ke článku samotnému nemohu dodat nic, neboť je to názor p. Samšiňáka. Mohu se pouze vyjádřit k nařčení p. Bílka, který pracuje v Archivu FŠ již od roku 1998. Mohu říci, že v této době nebylo z archivu nic nelegálně zašantročeno, přestěhováno nebo odvezeno.

Splav!: Chcete ještě něco dodat?

Flodrmannová: Snad jen to, že není dobré vyřizovat si vlekoucí se osobní spory prostřednictvím festivalového časopisu.

Za Splav! rozmlouvali

-šle- a -sml-

Vystydlá pícka

Moje nejmilejší redakce,

nejprve jsem netušila, o jaký důl se jedná, ale pak – chichichi – jsem pochopila. A byla jsem vděčná. Váš článek o knize „o tom dole“, o knize Evy Ensler Vagina Monology, a připojený rozhovor mě převelice překvapily. Otevřely mi oči a sklopily je „tam dolů“, k Ní. Předtím jako by snad ani nebyla, nevěnovala jsem jí (ano, zaslouží si velké písmeno i jako zájmeno) pražádnou pozornost. Teď mě napadá, možná proto ty záněty, zduření, plísně... Ležela ladem, stydla. Nedokážu přesně pojmenovat příčiny svého chování, tedy spíše ne-chování, ale vinu shledávám v pocitu studu, který mi byl do hlavy implantován již v raném dětství mým bezprostředním okolím. Vždyť jsem až donedávna pokládala prsa za boule od blíže nespecifikované rány! A jako k boulim jsem se k nim také chovala. Pokoušela jsem se je zamáčknout nožem, přikládala na ně obklady, vyčítala jim, že mi vadí, že hyzdí mou krásu, a večer co večer se modlila, aby se do rána vstřebaly. Ale jak by mohly, vždyť to nejsou boule. A s vaginou to bylo podobné. Nebrala jsem jí vážně, často jsem se jí smála – hahaha – no, dneska už se tomu směju. Brala jsem ji spíš jako hračku. No, a ona je to podstata! Jak je to všechno pěkně relativní; hračka je podstata. A to vím díky Vám! Díky. Díky Vám! Teď stojím nahá, ucho přikládám až k Ní a poslouchám:

Poslední dobou si pokládám samý existenciální otázky. Bejvám dost uzavřená, celá taková svázaná, stažená. Ani na veřejnosti se už neukazuju, netěší mě to. Může na mě civět tisíc očí třeba tisíc hodin, ale já jsem ledová a sošná jako barokní andílci. Strašně ráda bych si zakouřila. Cigaretu. Vdechneš a zase vypustíš, kdežto... Potřebuju porozumění, ona mě bere jako nutnost. Ale já jsem přece víc. Já jsem kamarádka! Možná nejlepší, jakou kdy měla, ale to ona neví. Jak se to dozví? Už by si konečně měla uvědomit, že já jsem to, čím myslí. Kdyby mě neměla, co by byla? Hm. Marně skuhrám, marně se trápím, stejně mě neslyší. Nejradši bych byla úplně někde jinde, byla úplně někým jiným a dělala úplně něco jiného. Mě už to takhle nebaví. Chci zpívat...

Tak stojím nahá a snažím se ji přesvědčit, že není zbytečná.

Vaše nejuvěrnější čtenářka Eusika

Qui bono?

Protože nepatříme mezi nováčky ŠS, přečetli jsme článek Šrámek ve filmu ve čtvrtém Splav!u s určitými rozpaky a podivem. Peripetie kolem vzniku filmu, jeho osudů a vhodnosti jeho uvedení na lednové oslavě Mistra Mlčocha ponecháváme bez komentáře, nejsouce dostatečně zasvěceni. Domníváme se, že si junior Bílek zaslouží dík, že zmíněný dokument vytáhl z archivu a postaral se o to, aby ho v upravené podobě mohli shlédnout nejen mladí, ale i dlouholetí účastníci ŠS, kteří o jeho existenci dosud neměli ani ponětí.

K nejasně formulované řečnické otázce stran eventuální manipulace s rukopisem Léta rádi sdělujeme, že z náhodně vyslechnuté poznámky dr. Římalové víme, že inkriminovaný rukopis stále leží v archivu F. Š. v Sobotce.

S povděkem kvitujeme, že se našel nadšenec z mladé generace, který je schopen převzít štafetu ŠS, a domníváme se, že tuto snahu J. Bílka lze jedině uvítat. Za ideální stav bychom dokonce považovali, kdyby se pro dobro, věhlas a slávu tohoto festivalu spojila vědecká erudice a životní moudrost jedinečného polyhistora RNDr. K. Samšiňáka s mládím J. B., který dokázal v posledních třech letech, že je schopen a ochoten věnovat čas a své síly ve prospěch zdarů ročníků ŠS příštích.

text byl podepsán zkratkami **Za-Pi-Ja-Pe**

Motto: *A proto marně čekáte,*

Kdy k tepání se přikročí... (Jiří Suchý)

Jsem moc ráda, že se v článku Karla Samšiňáka objevilo jméno pana profesora Václava Hejna. Pamatuji si ho ze svých prvních Sobotek, moc jsme toho spolu nenamluvili, ale zdál se mi blízký a jen lituju, že jsem nikdy nezažila promítání filmu o Šrámkovi s jeho komentářem, jak je zmiňuje ve svém článku K. Samšiňák. Asi jsem se zrovna věnovala jiným aktivitám (lépe nespecifikovat!). Jen nevím, zda by byl pan profesor Hejn potěšen, že je připomínán v tak sršatém článku, jehož jednotlivé argumenty jsou pro prosté čtenáře Splav!u nesrozumitelné. Pro Splav! je jistá kousavost typická, splavácký kontext je leckdy neúprosný. Vždycky jsem ale byla přesvědčená, že cílem je otevřenost, která vede k „vylepšení věcí obecných“. Je jen logické, že to, co je pro třicetiletého archiváře objevem, je pro pisatele článku objevem v uvozovkách, protože mu to všechno připadá „včera“.

„Včera“ Karla Samšiňáka označuje čas, kdy Mgr. Jan Bílek byl na houbách. Zkrátka co je pro jednoho „objevem“, může být pro jiného objevem skutečným (anebo mu to v dané chvíli může tak připadat). Jak znám K. Samšiňáka, chápe dobře všechny tyto argumenty, a já zase do jisté míry chápu jeho mladickou kousavost.

Mimochodem, vřele souhlasím s Mgr. Janem Bílkem, když ve svém loňském článku, otištěném v letošním Splav!u, volá po větším zapojení Sobotáků do ŠS. Jenom bych připomněla, že je to úkol pro těch několik málo Sobotáků, kteří s námi každoročně ŠS připravují.

Protože jsme tu „v takové krásné společnosti“. No nedivte se, prosím vás.

Hana Kofránková

Pátek 5. července

Snídaně: Drůbeží párek, hořčice, rohlík, čaj se sirupem
Oběd: Hrachová polévka s klobásou, čaj s citrónem, pečené krůtí maso, bramborová kaše, tomatový salát
Večeře: Rýžový nákyp s ovocem, čaj se sirupem

9:00 sál spořitelny, přednáška: „Tanec dívčích košil.“ Láska v dílech Jaroslava Seiferta, doc. PhDr. Jiří Brabec, CSc.

11:00 šrámkův dům, hodina ženské literatury, volné čtení textů

13:30 sál spořitelny, Naše paní B. N., účinkují Hana Kofránková a Alfréd Strejček

15:00 divadlo, beseda s Olgou Sommerovou, film podle povídky Kávová společnost, režie Olga Špátová

17:00 sál sokolovny, Naša Divá Bára, ZUŠ Uherské Hradiště, režie Stanislav Nemrava

16:00 zahrada Šrámkova domu, diskusní klub

19:30 sál spořitelny, Večer pedagogických a filosofických fakult

Co by řekla...

...vaše vagina, kdyby uměla mluvit?

Věra Slunéčková

To by záleželo na tom, kdo by se ptal.
 Splav!: A kdybychom se ptali my?
 Věra: Jedeš!

Hana Kofránková

Nakašlala by vám!

Drahomíra Flodrmannová

To byste se divili!